

чуваше, как той едно по едно сваля дрехите си и ги слага върху стола.

— Колко е часът, — попита Дена.

— Навярно към един.

— У-у!

— Имаше закъснение...

— Е, нали все пак дойде. Иначе щях много да се сърдя.

— Няма що да се сърдиш, — каза мъжът.

— Съблече ли се?

— Да.

— Ето ти нощницата, бях я турила под възглавницата.

Мъжът криво-ляво навлече нощницата и се вмъкна в леглото.

Дъждът пропължаваше да шуми навън.

— Да отворя прозореца, — рече мъжът.

— А не — влажно е, пък аз като че съм настинала. Какъв човек си, брей — забрави ме. Остави ме тук и не се обади да попиташ, как съм, що съм.

— Не си кой знае къде попаднала.

— Да, да, знам те аз. Ти, навярно, пак с оная... Ти нарочно не отиде на курорт. Знаеш, че ще бъдеш сам.

— Не ти ли омръзна тия глупава история?

Двамата почнаха шепнишком да се карат.

— Да, да... не ми е омръзнала. Знам, че ти сигурно си се срящал с нея.

— Ни дъха ѝ съм помирисал.